

Petra Fadrhony znám již dlouhá léta. A pamatuji si přesně na tu dobu, kdy mě tehdy, někdy začátkem devadesátých let, vzal na návštěvu do svého neobvyklého království. Království, vonící šminkami, a vyzdobeného tisícerými parukami, falešnými vousy a řadami dokonale nasvícených zrcadel. Petr totiž má značně neobvyklé povolání. Je maskérem a pozval mě do divadla. Ale ne jen ledajakého, nýbrž přímo Národního, tj. „zlaté kapličky“.

● Jak jsi se k tomuto řemeslu vůbec dostal?

„Vzniklo to tak, že můj tatínek byl v dřívější Československé televizi vedoucí maskér a já tam za ním jako malý kluk chodil. A mě to hrozně přitahovalo, bylo to naprosto úžasné. Líbilo se mi, jak lepil hercům kníry, obočí a tak dále, a přitom se díky tomu doslova před mýma očima měnily jejich obličeje. Takže když jsem pak dospěl, rozhodl jsem se, že bych to také hrozně rád chtěl dělat. I když musím přiznat, že tatínek příliš velkou radost z toho neměl a od zmíněného řemesla mě zrazoval. Velmi dobře věděl, že to obnáší velkou spoustu času, a když má člověk potom ještě rodinu, tak musí pro to mít manželka značné porozumění, protože když se někdy někde dělají nějaké exteriéry, tak je pak člověk třeba i 14 dní pryč mimo Prahu.“

● Jaké jsi musel mít k tomu vzdělání?

„Je to tříletý obor, umělecká škola, konkrétně maskér-vlaseňák a já jsem se tenkrát vyučil pro Národní divadlo. A protože mně to divadlo zaplatilo, musel jsem tam zůstat tři roky, jinak bych jim ty peníze musel vrátit. Nakonec jsem tam zůstal trochu déle, a z těch tří let se stalo bezmála pětadvacet.“

● Takže ses musel za tu dobu seznámit se spoustou skvělých herců..

„Ano, bylo to nádherné, opravdu strašně moc. Vždyť jsem dostal možnost se setkat s obrovskou škálou vynikajících umělců a byla to paráda se s nimi pracovat.. Hlavně s těmi s těmi staršími, Rád jsem je pozoroval, a byl navíc šťastný, že mě normálně přijali do kolektivu mezi sebe. Bylo jich strašně moc, a nerad bych na někoho zapomněl, protože to byla fakt celá plejáda těch nejlepších. A když jsem tam nastoupil jaký mladý kluk, a dostal jsem za úkol dělat hned například pana Josefa Kemru nebo pana Václava Postráneckého, tak jsem z toho měl fakt docela vítr, protože oni byli zvyklí i z filmu nebo z televize, aby to bylo všechno provedeno naprosto dokonale, prostě pintlich. Snažil jsem se nejvíc, jak to šlo a ono to nakonec docela dobře dopadlo.“

● A jak jsi vůbec začal koketovat s muzikálky?

„K tomu došlo pár let po revoluci, když se i u nás začal otvírat větší trh v této oblasti. Vzpomínám, jak můj kolega Vilém Páry, který tenkrát pracoval také v Národním divadle a odešel na volnou nohu a začal spolupracovat v tehdejší Paláci kultury na muzikálu Monte Christo. A přitom mně navrhl, jestli bych do toho nechtěl jít s ním. Zkusil jsem to, ale protože to bylo opravdu dost časově náročné, a já nemohl stíhat dvě věci najednou, tj. pracovat v Národním divadle a ještě dělat ten muzikál, tak jsem po delším rozhodování také odešel na volnou nohu. Ve své profesi tak podnikám už asi 15 let.“

● Ale postupem doby začalo muzikálů určitě přibývat..

„Ano, a já díky tomu přišel mezi další známé hvězdy, tentokrát z muzikálového nebe. Seznámil jsem se postupně s Danielem Hůlkou, Jirkou Kornem, Monikou Absolonovou, Karlem Černochem, Hankou Křížkovou, Mariánem Vojtkem, Petrou Janů, Leonou Machálkovou, Pepou Vojtkem, Ivetou Bartošovou, Tomášem Traplem a dal-

šími zpěváky. Tohle všechno se zatím stále ještě odehrávalo pouze ve zmíněném Paláci kultury. Teprve později, v roce 2001, napadalo zpěváka Michala Davida a producenta Oldřicha Lichtenberga vybudovat z bývalého kina Sevastopol v pasáži v ulici Na příkopech dnes již proslulé muzikálové divadlo Broadway. A první muzikál, který se zde hrál, byla v roce 2002 Kleopatra. Právě tam jsme se přihlásili já a moje dlouholetá spolupracovnice Jana Zahradničková do konkursu, jelikož pro tento muzikál sháněli maskéry. A protože jsme všem jejich požadavkům vyhovovali, vybrali si nás a tím pádem byla odstartována naše spolupráce. Dali jsme potom dohromady ještě další partu maskérů, kterou nám produkce také schválila, a s touto produkcí spolupracujeme do dnešního dne.“

● A jaké se v současné době vůbec hrají muzikály, na kterých se podílíš?

„Byla to již řečená Kleopatra, dále Tři mušketýři, Mona Lisa, Angelika, Kat Mydlář a v poslední době nejnověji Klíč králů. Mezitím se začalo také hrát ve zrekonstruovaném Divadle U Hybernů. Zde to byl Baron Prášil a obnovený Drákula, který se dříve hrál už v Paláci kultury. Nyní se U Hybernů ještě navíc také hraje pod vedením producentky Emi Krahulíkové muzikál Qasimodo a Lucrezia Borgis a připravuje se muzikál Mery Poppins. Na nedostatek práce si rozhodně stěžovat nemůžu, protože člověk neustále pendluje mezi oběma divadly.“

● Jenže to není zdaleka všechno. Vždyť k tomu navíc ještě provozuješ svoji maskérskou školu..

„To mě napadlo jednoho dne v létě. Uvědomil jsem si totiž, že dnes sice existuje velké množství nejruznějších vizážistů, ale maskéři naopak pomalu vymírají. Proto jsem se rozhodl, že si navíc otevřu maskérskou školu ve kte-

ré budu učit praxi studenty maskérské školy, včetně rekvalifikačních kurzů. Takže jsem si požádal o povolení provozování této živnosti na ministerstvu školství. Tuto živnost provozují již desátým rokem a děti se zde učí veškeré základy maskérny od výroby paruk a vlaseňáků, po česání historických účesů, líčení jak divadelní, tak líčení filmové, filmové efekty atd. S výukou česání historických účesů a líčením mi pomáhá již zmíněná Jana Zahradničková, se kterou také chodíme líčit k filmu a na reklamy. A ještě s námi ve škole spolupracuje Olinka Totzauerová, moje mistrovka ještě z doby, když jsem se toto řemeslo učil.

● Ale především z těch zmiňovaných muzikálů musíš mít hodně

někdy fakt peklo, protože s nimi tříská puberta. Nebo třeba k něčemu komickému dojde přímo na jevišti. Někomu například spadne nebo praskne během představení kostým a vyleze ven něco, co by vylézt nemělo. Třeba se náhle objeví holá prsa a diváci se pak nestadí divit tomu, že hrajeme nějaké erotické muzikály, což pochopitelně není pravda, ale holky z toho nedělají žádnou vědu a vezmou to jako legraci.“

● A pokud jde maskérskou práci během filmování?

„No tak odtud mám daleko silnější zážitky. Když se pracuje především na historických filmech, při jejichž natáčení si režisér vymyslí, aby herečky nebo komparsistky či některé jiné další dívky natáčely nějakou scénu tak, jak je

Pánbůh stvořil. A v tom okamžiku nastane problém. V dnešní době se holky totiž, jak známo, dole holí, nebo tam mají jen takovou malou čárku, což v dřívější době neexistovalo. Ženy se v rozkroku nevyholovaly. Takže tam měly prales (smích!). Proto nám nezbyvá nic jiného, než to tam nalepit. Takže dotyčná herečka si musí sednout například v makeubusu nebo někde jinde, roztáhne nohy, my lepíme chloupky po chloupku a dáváme tomu dámskému přirození původní podobu. A když někdo v tomu okamžiku vejde do maskérny, neskytne se mu neskutečný pohled, protože my máme hlavu ponořenou mezi nohama a lepíme tzv. bobra. A pak se to po natáčení zase musí takovou vodicí odlepit zpátky, nebo si to ty herečky vyškubou samy. A nebo děláme pro různé příle-

žitosti i bodypainting, což je malba na nahé tělo. Většinou to probíhá tak, že nějaký výtvarník si vymyslí kresbu a sežene se modelka. Malujeme to na zakázku pro agentury na různé reklamy a podobně. A také přitom ještě navíc přilepujeme například na prsa nějaké flitry nebo třeba škeble, aby nebyly vidět dárce bradavky.“

● S nahým tělem jste nepracovali?

„Ale ano. Docela nedávno. Francouzi zde v Čechách natáčeli už třetí díl seriálu Rod Borgiů. A byla tam taková scéna, kde v lese přepadli nějakého významného šlechtice i s jeho družinou lupiči. Ukradli jim přitom všechno, i oblečení. Oni pak běželi tím lesem domů celí nahatí a přirození si zakrývali jen nějakými zelenými ratolestmi. Byli to vesměs kluci z komparsu, a my jsme jim ty jejich pindoury v maskérně ještě také špinili, aby jim v tom filmu nebyly tolik vidět. Samozřejmě, že se lechce ostýchali, protože jsem tam nebyl jen já, ale také další holky, maskérky. Styděli se, protože jsme je museli zapatlat celé, i s koulema. Ale já jsem řekl, neblbněte kluci, nemáme čas, musíme makat. Takže zase nohy nahoru a barvilo se. Pak se to mezi ostatními herci stejně proflásko, do maskérny se přiběhl podívat celý štáb a byla z toho hrozná sranda.“

Text a foto: ŽABINA

POVOLÁNÍ:

MASKÉR

veselých příběhů „z natáčení“...

„Rozhodně. Srandy je opravdu hodně, protože zde účinkuje jednak spousta mladých holek, ale i starších zpěvaček, které také žádnou zábavu nezkaží. Je to již uvedená Monika Absolonová, Ilona Czaková nebo třeba Petra Janů a další. A s těma mladěma holka je v maskérně